

กระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของ อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

The Policy Implementation Process Management of Green Area to Promote Tourism to Practice of Ban Laem District, Phetchaburi Province

Received: December 25, 2018

Revised: June 21, 2019

Accepted: June 24, 2019

อัฐวีร์ เอกนิธิวัฒนา (Atthawee Aeknitiwatthana)^{*}

ศุภณัฐ ทรัพย์นาวัน (Supanut Sapanwin)^{**}

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษากระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี 2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี และ 3) เสนอรูปแบบที่เหมาะสมในการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานระหว่างการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนที่อยู่ในเขตอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 381 คน และการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 12 คน โดยเลือกแบบเจาะจงจากฝ่ายปกครอง ได้แก่ นายอำเภอ 1 คน ปลัดอำเภอหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอำเภอ 1 คน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ นายกเทศบาล 2 คน นายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 8 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) กระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ โดยรวมและรายด้านมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ด้านความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ด้านความพร้อมด้านทรัพยากร และด้านสมรรถนะของหน่วยงาน ตามลำดับ 2) ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ได้แก่ ความพร้อมด้านทรัพยากร (X_3) สมรรถนะของหน่วยงาน (X_2) ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ (X_1) และความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก (X_4) และ 3) รูปแบบที่เหมาะสมในการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติคือ อำเภอบ้านแหลมควรให้ประชาชนรับรู้ถึงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และประโยชน์ที่จะได้รับการ

^{*} นักศึกษารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

Student Master of Public Administration in Public Administration, Phetchaburi Rajabhat University

^{**} ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจําสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

Asst. Prof. Dr., Master of Public Administration, Phetchaburi Rajabhat University

จัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อกระตุ้นให้เข้ามามีส่วนร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล รัฐวิสาหกิจ และ บริษัทเอกชนในการจัดการพื้นที่สีเขียวให้สอดคล้องกับสภาพพื้นที่ จัดกิจกรรมที่เผยแพร่วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตชุมชนเพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยว โดยเน้นที่ความสะอาดของพื้นที่ การต้อนรับที่ดี และความปลอดภัย เพื่อให้อำเภอบ้านแหลมเป็นเมืองท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักและเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สร้างรายได้กับอำเภอไปอีกยาวนาน

คำสำคัญ : กระบวนการ การนำนโยบายไปปฏิบัติ การจัดการพื้นที่สีเขียว การส่งเสริมการท่องเที่ยว

Abstract

The purpose were to study: 1) study the policy implementation process management of green area to promote tourism to practice of Ban Laem district, Phetchaburi province, 2) study the factors that affect the success of the policy implementation process management of green area to promote tourism to practice of Ban Laem district, Phetchaburi province, and 3) propose appropriate forms for the policy implementation management of green area to promote tourism to practice of Ban Laem district, Phetchaburi province. The mix research methodology was employed in this study. For quantitative study, the questionnaire was used for collecting data from the samples, 381 members of people in Ban Laem district, Phetchaburi Province. For qualitative study, the structured interview form was used for collecting data from 12 key informants purposively selected from administrative divisions, including 1 sheriff, district secretary or one person assigned by the district 1 person, and local administrative organizations, including 2 municipal presidents, 8 members of the administrative organizations. The data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation, stepwise multiple regression analysis, and content analysis.

The research results were as follows: 1) The policy implementation process management of green area to promote tourism to practice was overall and aspects at a high level. The sorted in the following order: clarity in goals and objectives, cooperation and support from external agencies, resource availability, and the performance of the agency, respectively, 2) The factors that affect the success of the policy implementation process management of green area to promote tourism to practice were resource availability (X_3), the performance of the agency (X_2), clarity in goals and objectives (X_1), cooperation and support from external agencies (X_4), and 3) The propose appropriate forms for the policy implementation management of green area to promote tourism to practice were Ban Laem district should allow people to recognize the goals and objectives of the policy and the benefits from management of green area to encourage participation in subdistrict administrative organizations, municipalities, state enterprises and private companies in management of green area with the area conditions, organize activities that

disseminate culture, traditions, ways of life, community to attract tourists by focusing on the cleanliness of the area, good hospitality, and safety. So that Ban Laem district is a well-known tourist town, and tourist city that generates income with the district for a long time.

Keywords: Process, Policy Implementation to Practice, Management of Green Area, Promote Tourism

บทนำ

ปัจจุบันจำนวนประชากรของโลกได้เพิ่มขึ้น ทำให้ความต้องการด้านที่ดินเพื่อการอยู่อาศัยและการขยายตัวของโครงการต่างๆ ในปัจจุบันเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้รูปแบบการใช้ประโยชน์ที่ดินเป็นไปอย่างกว้างขวางทั้งการใช้เพื่อการปลูกสร้างบ้านเรือนหรือคอนโดมิเนียมเพื่ออยู่อาศัย การก่อสร้างศูนย์การค้า ห้างสรรพสินค้า เพื่อประกอบธุรกิจการค้าขาย การปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ ทำไร่ ทำนา เพื่อธุรกิจการเกษตร และการใช้สอยที่ดินในด้านอื่นๆ อีกมากมาย ส่งผลให้เกิดปัญหาความไม่สมดุลของสภาพแวดล้อมในเขตเมือง อันเกิดมาจากการเติบโตของชุมชนอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะ ในชุมชนที่เน้นในเรื่องการพัฒนาทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ทำให้ชุมชนขาดคุณภาพชีวิตที่ดี ก่อให้เกิดปัญหาด้านสภาพแวดล้อม และนำซึ่งผลเสียหายทางสังคม รวมทั้งปัญหาการดูแลจัดการพื้นที่สีเขียวเป็นไปอย่างไม่ทั่วถึงและต่อเนื่อง ปัญหาเหล่านี้เห็นได้ชัดในเขตชุมชนเมืองขนาดใหญ่ของประเทศต่างๆ ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย (กลุขณะ ยมคุปต์, 2551 : 1) แนวความคิดเรื่องความสมดุลระหว่างสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาเริ่มเข้ามามีบทบาทในกระแสการพัฒนาโลก ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515 เมื่อองค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการประชุมสุดยอดว่าด้วยสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ (Human Environment) ณ กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ซึ่งได้เรียกร้องให้ประเทศต่างๆ ทั่วโลกตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดจากการใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือยจนเกินขีดความสามารถของทรัพยากรโลก และได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน ต่อมาปี พ.ศ.2535 องค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการประชุมสุดยอดระดับโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา (UN Conference on Environment and Development, UNCED) หรือการประชุม Earth Summit ที่กรุงริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล ซึ่งประเทศไทยได้ร่วมลงนามในแผนปฏิบัติการ 21 (Agenda 21) ซึ่งเป็นแผนแม่บทของโลกที่ให้ความสำคัญต่อชุมชนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีสิ่งแวดล้อมที่ดี (ปนิษฐา ปฏิเมธา, 2553: 69)

ในช่วงที่ผ่านมาประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการพัฒนาพื้นที่สีเขียวในเขตเมืองเพื่อช่วยลดมลพิษทางอากาศ สร้างสมดุลของสภาพแวดล้อม เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของชุมชนเมืองเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้ว่าได้มีการบรรจุแผนการพัฒนาพื้นที่สีเขียวไว้ในแผนพัฒนาระดับประเทศและในระดับท้องถิ่นหลายครั้งด้วยกัน ได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) เพิ่มเติมแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10, 11, 12 นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (พ.ศ. 2540-2559) แผนพัฒนากรุงเทพมหานครฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2545-2549) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 เป็นต้น(ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิน, 2557ก: 2)

อย่างไรก็ตามการบริหารและจัดการพื้นที่สีเขียวที่ผ่านมายังขาดการศึกษา และวิเคราะห์ถึงความสอดคล้องกับแผนปฏิบัติการเชิงนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว เป็นผลให้ไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนถึงการปฏิบัติตามนโยบายของภาครัฐและการชี้ชัดถึงประโยชน์ต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน การวิจัยการจัดการพื้นที่สีเขียวตามแผนปฏิบัติการเชิงนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวชุมชนเมืองอย่างยั่งยืน นอกจากนี่ยังระบบการบริหารจัดการพื้นที่สีเขียวยังขาดการบูรณาการของหน่วยงานทั้งในระดับการวางแผน ระดับปฏิบัติและการมีส่วนร่วมของประชาชน สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นหน่วยงานราชการที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องการจัดการพื้นที่สีเขียว จึงได้จัดทำแผนปฏิบัติการเชิงนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวชุมชนเมืองอย่างยั่งยืนขึ้นโดยวัตถุประสงค์และเป้าหมายส่วนหนึ่งคือการกำหนดให้มีพื้นที่สีเขียวอย่างน้อยร้อยละ 30 ของแปลงที่ดินและเป็นพื้นที่สีเขียวอย่างยั่งยืน (ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิณ, 2557ก : 2-3)

พื้นที่สีเขียว หมายถึง พื้นที่ว่างทั้งหมดที่ควบคุมการพัฒนาเพื่อรักษาสภาพแวดล้อม หรือพื้นที่โล่งบริเวณรอบๆ หรือระหว่างอาคารที่มีศักยภาพ สามารถพัฒนาให้เป็นพื้นที่เพื่อประโยชน์ในการรักษาสมดุลทางธรรมชาติ เสริมสร้างภูมิทัศน์ให้เอื้ออำนวยต่อการพักผ่อนหย่อนใจและนันทนาการ การใช้ประโยชน์และทำกิจกรรมร่วมกันของประชาชน ตลอดจนเป็นสถานที่ที่เสริมสร้างสภาพแวดล้อมของเมือง อันจะทำให้ชุมชนเมืองเป็นพื้นที่สีเขียวและมีความร่มรื่นสวยงามตามธรรมชาติ ซึ่งในปัจจุบันทุกเทศบาลได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาพื้นที่สีเขียวเนื่องจากเป็นภารกิจหนึ่งของเทศบาลที่ได้มีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 นอกจากนั้นการพัฒนาพื้นที่สีเขียวในชุมชนยังถือเป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถบ่งบอกถึงคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน ซึ่งเป็นลักษณะข้อหนึ่งของเมืองน่าอยู่ (Health Cities) ตามข้อกำหนดขององค์การอนามัยโลก (World Health Organization) (วรลักษณ์ คงอ้วน และพุดพรวณีย์ ศิตะจิตต์, 2553: 142)

ในส่วนบ้านแหลม เป็นชื่อเรียกตามสภาพภูมิประเทศที่เป็นแหลมยื่นลงไปในทะเล เดิมท้องที่อำเภอบ้านแหลมมีฐานะในทางปกครองเป็นส่วนหนึ่งของแขวง 2 แขวง คือ ผังตะวันออกของแม่น้ำเพชรบุรีขึ้นอยู่กับแขวงขุนชำนาญทางฝั่งตะวันตกขึ้นอยู่กับแขวงหลวงพรหมสาร เรียกชื่อตามทินนามของผู้เป็นนายแขวงปกครองอยู่ขณะนั้น ครั้นต่อมาได้รับการจัดตั้งเป็นอำเภอเมื่อปี พ.ศ. 2443 และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยุบรวมอำเภอเมืองเพชรบุรี เมื่อ ร.ศ.120 (พ.ศ. 2444) เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2447 ได้แยกเป็นอำเภอใหม่ชื่อว่า อำเภอบ้านแหลม แม้ว่าความพยายามที่จะเพิ่มพื้นที่สีเขียวในเขตชุมชนเมืองได้ริเริ่มมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ยังไม่มีการศึกษาถึงผลของการจัดการพื้นที่สีเขียวอย่างเป็นรูปธรรมมากนัก ประกอบกับเขตอำเภอบ้านแหลมเป็นเสมือนเมืองท่าของเมืองเพชรบุรีที่ใช้เป็นที่ติดต่อค้าขายกับเมืองอื่น จึงเป็นเมืองที่มีความรุ่งเรืองมาแต่ในอดีตจากการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศ รวมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดเพชรบุรี (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2561)

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอบ้านแหลมมาอย่างช้านานและรู้ถึงทิศทางที่เกี่ยวข้องกับนโยบายภาครัฐแผนบริหารท้องถิ่น รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างท้องถิ่นและสังคม ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินการจัดการพื้นที่สีเขียวของอำเภอบ้านแหลมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษากระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม

จังหวัดเพชรบุรี โดยมุ่งศึกษาถึงความต่อเนื่องของนโยบายและความพึงพอใจของประชาชนในพื้นที่ ซึ่งประชาชนถือเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยสร้างและพัฒนากิจการพื้นที่สีเขียวของอำเภอบ้านแหลมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
3. เพื่อเสนอรูปแบบที่เหมาะสมในการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

วิธีดำเนินการ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่อยู่ในเขตอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 54,146 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางสำเร็จรูปขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970: 607-610) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 คน

1.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ผู้วิจัยเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญด้วยวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้หลักทฤษฎีความน่าจะเป็นด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 12 ท่าน จากฝ่ายปกครอง ได้แก่ นายอำเภอ ปลัดอำเภอหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอำเภอที่มีภารกิจหน้าที่ด้านการดูแลจัดการสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ นายกเทศบาล 2 คน นายกองค์การบริหารส่วนตำบล 8 คน ผู้เกี่ยวข้องต่อการจัดการบริการสาธารณะในพื้นที่เขตอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ กระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ได้มาจากการสังเคราะห์แนวคิดของนักวิชาการ ได้แก่ แวนมิเตอร์ และแวนฮอร์น (Van Meter & Van Horn, 1975) เพรสแมนและวิลดาฟสกี (Pressman and Wildavsky, 1973), ซอก (Sorg, 1973) เอ็ดเวิร์ด (Edwards, 1980), วรเดช จันทรร (2554), ศุภชัย ยาวะประภา (2552) และอุทัย เลาหิเชียร (2550) ประกอบด้วย

2.1.1 ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์

2.1.2 สมรรถนะของหน่วยงาน

2.1.3 ความพร้อมด้านทรัพยากร

2.1.4 ความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก

2.2 ตัวแปรตาม ความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ได้มาจากการสังเคราะห์แนวคิดของนักวิชาการ ได้แก่ เฟรดเลนเดอร์และพิกเคิล (Friedlander and Pickle, 1968) ดัน (Dunn, 1981) มิลเล็ท (Millett, 1954) แคทซ์และคานห์ (Katz and Kahn, 1978) ประกอบด้วย

2.2.1 ด้านความพึงพอใจของผู้รับบริการ

2.2.2 ด้านความต่อเนื่องของนโยบาย

2.2.3 ด้านความเสมอภาค

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ ตอนที่ 2 ข้อมูลกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ และตอนที่ 3 ข้อมูลความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความสำเร็จในกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ และ ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบที่เหมาะสมในการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

4. การสร้างเครื่องมือในการศึกษา

ศึกษาเอกสารแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ และความสำเร็จในกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดขอบเขตและเนื้อหาให้ครอบคลุมตัวแปรและนิยามเชิงปฏิบัติการ จากนั้นนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย และนำมาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาร์ค (Cronbach, 1970 อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 109) มีค่าเท่ากับ 0.935 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามตอนที่ 2 เท่ากับ 0.924 และ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามตอนที่ 3 เท่ากับ 0.936 นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

5.2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการและความสำเร็จกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.3 วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Linear Regression Analysis)

5.4 รูปแบบที่เหมาะสมในการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

สรุปผลการศึกษา

1. กระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยรวมและรายด้าน n = 381

กระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
1. ด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์	3.70	0.65	มาก	1
2. ด้านสมรรถนะของหน่วยงาน	3.61	0.62	มาก	4
3. ด้านความพร้อมด้านทรัพยากร	3.68	0.67	มาก	3
4. ด้านความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก	3.69	0.74	มาก	2
รวม	3.67	0.58	มาก	

จากตารางที่ 1 พบว่า กระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.67$, S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ($\bar{X}=3.70$, S.D. = 0.65) ด้านความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ($\bar{X}=3.69$, S.D. = 0.74) ด้านความพร้อมด้านทรัพยากร ($\bar{X}=3.68$, S.D. = 0.67) และด้านสมรรถนะของหน่วยงาน ($\bar{X}=3.61$, S.D. = 0.62) ตามลำดับ

2. ความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยรวมและรายด้าน n= 381

ความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความสำเร็จ	ลำดับที่
1. ด้านความพึงพอใจของผู้รับบริการ	3.71	0.69	มาก	1
2. ด้านความต่อเนื่องของนโยบาย	3.57	0.65	มาก	3
3. ด้านความเสมอภาค	3.61	0.68	มาก	2
รวม	3.63	0.62	มาก	

จากตารางที่ 2 พบว่า ความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.63$, S.D. = 0.62) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านความพึงพอใจของผู้รับบริการ ($\bar{X}=3.71$, S.D.=0.69) ด้านความเสมอภาค ($\bar{X}=3.61$, S.D. = 0.68) และด้านความต่อเนื่องของนโยบาย ($\bar{X}=3.57$, S.D. = 0.65) ตามลำดับ

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

ตารางที่ 3 ค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยภาพรวม

ตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการตามลำดับความสำคัญ	B	S.E.	β	t	Sig
ความพร้อมด้านทรัพยากร (X_3)	0.309	0.038	0.335	8.189	0.000**
สมรรถนะของหน่วยงาน (X_2)	0.294	0.039	0.297	7.618	0.000**
ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ (X_1)	0.200	0.035	0.209	5.689	0.000**
ความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก (X_4)	0.136	0.031	0.162	4.366	0.000**
ค่าคงที่				0.192	
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R)				0.884	
ประสิทธิภาพในการทำนาย (R^2)				0.781	
ประสิทธิภาพในการทำนายที่ปรับแล้ว				0.778	
ความคลาดเคลื่อนในการทำนาย				0.29287	

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ได้แก่ ความพร้อมด้านทรัพยากร (X_3) โดยมีค่าน้ำหนักเท่ากับ 0.309 สมรรถนะของหน่วยงาน (X_2) โดยมีค่าน้ำหนักเท่ากับ 0.294 ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ (X_1) โดยมีค่าน้ำหนักเท่ากับ 0.200 และความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก (X_4) โดยมีค่าน้ำหนักเท่ากับ 0.136 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.884 ประสิทธิภาพในการทำนาย ร้อยละ 78.10 ประสิทธิภาพในการทำนายที่ปรับแล้ว ร้อยละ 77.80 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายร้อยละ 29.28 โดยสามารถสร้างสมการการถดถอยในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้ $\hat{Y}_{tot} = 0.192 + 0.309(X_3) + 0.294(X_2) + 0.200(X_1) + 0.136(X_4)$

4. จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ ฝ่ายปกครอง ได้แก่ นายอำเภอ ปลัดอำเภอหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอำเภอ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ นายกเทศบาล นายกองค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่เขตอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 12 คน สรุปได้ดังต่อไปนี้

4.1 ด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ อำเภอบ้านแหลมมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนคือ เพื่อลดระยะยะ พัฒนาพื้นที่ให้เป็นธรรมชาติ และชาวบ้านมีรายได้จากพื้นที่สีเขียว และธรรมชาติให้มีการปลูกต้นไม้ ลดการใช้ถุงพลาสติก ช่วยกันรักษาความสะอาด เพื่อจะทำให้อำเภอบ้านแหลมเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สร้างรายได้กับอำเภอไปยาวนาน

4.2 ด้านสมรรถนะของหน่วยงาน มีการดำเนินการร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล รัฐวิสาหกิจ และบริษัทเอกชนในการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ประเพณี และมีภูมิทัศน์ที่สวยงาม มีธรรมชาติที่สมบูรณ์ และได้รับการสนับสนุนงบประมาณและบุคลากรที่มีความชำนาญ มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการพื้นที่สีเขียว

4.3 ด้านความพร้อมด้านทรัพยากร มีแหล่งพื้นที่เขียวขจีรอบบริเวณ มีป่าชายเลน มีทรัพยากรสัตว์น้ำทางทะเล มีต้นไม้และธรรมชาติที่สมบูรณ์ และได้รับการสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือและเทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน

4.4 ด้านความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ประชาชนในชุมชนร่วมมือกันในการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากร ภาครัฐ สนับสนุนงบประมาณ บุคลากร เทคโนโลยี จัดทำโครงการบริหารจัดการน้ำในข้อมูลนิวัตินาที่ยั่งยืน ภาคเอกชน เริ่มสนับสนุน บริษัทส่งออกอาหารทะเลระหว่างประเทศ สื่อมวลชนยังช่วยประชาสัมพันธ์นโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

4.5 ด้านความพึงพอใจของผู้รับบริการ เกิดโครงการชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถีอำเภอบ้านแหลม เกิดอาชีพและสร้างรายได้แก่ประชาชน และภาวะมลพิษที่มีในพื้นที่มีสภาพที่ดีขึ้น

4.6 ด้านความต่อเนื่องของนโยบาย มีการสานต่อนโยบายจากนายอำเภอคนเก่าเพื่อให้ นโยบายดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง มีการประชุมร่วมกับผู้บริหารระดับท้องถิ่น เพื่อวางแผนทางการดำเนิน โครงการและติดตามผลการจัดกิจกรรมเพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุง พัฒนาให้สอดคล้องและเหมาะสมกับพื้นที่ และสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการ

4.7 ด้านความเสมอภาค มีการพิจารณาจัดสรรงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และบุคลากรให้ เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของแต่ละพื้นที่ ประชาชนมีอาชีพเสริมและมีรายได้เพิ่มขึ้น และ ส่วนราชการ มีงบประมาณเพิ่มขึ้นในการบริหารจัดการอำเภอบ้านแหลมให้เป็นเมืองท่องเที่ยวที่สะอาด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้รูปแบบที่เหมาะสมในการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรีดังนี้ อำเภอบ้านแหลมควรให้ ประชาชนรับรู้ถึงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และประโยชน์ที่จะได้รับการจัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อกระตุ้นให้เข้ามามีส่วนร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล รัฐวิสาหกิจ และบริษัทเอกชนในการจัดการ พื้นที่สีเขียวให้สอดคล้องกับสภาพพื้นที่ จัดกิจกรรมที่เผยแพร่วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตชุมชนเพื่อดึงดูดใจ นักท่องเที่ยว โดยเน้นที่ความสะอาดของพื้นที่ การต้อนรับที่ดี และความปลอดภัย เพื่อให้อำเภอบ้านแหลมเป็น เมืองท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักและเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สร้างรายได้กับอำเภอไปอย่างยั่งยืน

อภิปรายผล

จากผลของการวิจัย ผู้วิจัยขอเสนอประเด็นสำคัญที่ค้นพบมีรายละเอียดดังนี้

1. กระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านความชัดเจนในเป้าหมายและ วัตถุประสงค์ ด้านความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ด้านความพร้อมด้านทรัพยากร และด้าน สมรรถนะของหน่วยงาน ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอำเภอบ้านแหลมให้ความสำคัญกับการนำนโยบายด้านการ จัดการพื้นที่สีเขียวไปปฏิบัติ มีการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้ปฏิบัติ สามารถบริหารจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ได้เป็นอย่างดี โดยได้รับความร่วมมือและสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก และประชาชนในชุมชน สอดคล้องกับแนวคิดของ เอ็ดเวิร์ด (George C. Edwards, 1980: 148) เสนอไว้ว่าแนว ทางการนำนโยบายไปปฏิบัติมีองค์ประกอบปัจจัยสำคัญ 4 ประการที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ การสื่อสารความ ทรัพยากร จุดยืนหรือทัศนของผู้ปฏิบัติ และโครงสร้างระบบราชการ ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 มีบทบาทมี การพึ่งพากัน อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของ กล้า ทองขาว (2548 : 202-207) เสนอไว้ว่า กระบวนการนำ นโยบายไปปฏิบัติมีตัวแปรหลากหลายที่ส่งผลให้นโยบายที่นำไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว ซึ่งมีทั้ง ตัวแปรทางการเมืองและตัวแปรทางการบริหาร ได้แก่ ความชัดเจนของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ มีการมอบหมายงานและกำหนดภารกิจที่ดี ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น มาตรการกำกับ ตรวจสอบ ประเมินผล และกระตุ้นส่งเสริม และการได้รับประโยชน์ของผู้มีส่วนได้ ส่วนเสีย สอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ นายกเทศมนตรีให้ข้อมูลไว้ว่า “นโยบายด้านการ

จัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของอำเภอบ้านแหลมถือว่ามีความหมายและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ส่งผลให้ผู้ปฏิบัติมีแนวทางในการปฏิบัติงานไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่วางไว้” (สัมภาษณ์ 5 พฤศจิกายน 2561)

เมื่อพิจารณากระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เป็นรายด้านสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 ด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากอำเภอบ้านแหลมมีการกำหนดนโยบาย เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไว้อย่างชัดเจน เพื่อสะดวกในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับสมบัติ อารงค์ธัญวงศ์ (2550 : 432 - 446) กล่าวว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความชัดเจนของนโยบาย ซึ่งถือได้ว่าเป็นรากฐานสำคัญของความมุ่งหมายของนโยบายทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ หากนโยบายใดมีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนมากเพียงใดก็จะยิ่งส่งเสริมให้มีการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสอดคล้องกันและนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ที่พึงปรารถนาอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับงานวิจัยของปนิษฐา ปฏิมธา (2553 : 67-68) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะพื้นที่สีเขียวในเขตชุมชนเมืองและปัจจัยที่มีผลต่อภาวะโลกร้อน กรณีศึกษาพื้นที่เขตปทุมวัน ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะและรูปแบบพื้นที่สีเขียวการสนับสนุนด้านอื่นๆ ได้แก่ การกำหนดนโยบายและแผนงานที่ชัดเจน การกระจายอำนาจการอนุรักษ์พื้นที่สีเขียวในเมือง และสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชน

1.2 ด้านสมรรถนะของหน่วยงาน โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากโครงสร้างของอำเภอบ้านแหลมมีความเหมาะสมกับการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ อีกทั้งยังมีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการบริหารและการจัดการพื้นที่สีเขียว มีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรตามความชำนาญ สอดคล้องกับเพรสแมน และวิดฟีกี (Pressman & Widavsky, 1973) กล่าวไว้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการศึกษาเกี่ยวกับสมรรถนะหรือความสามารถขององค์กรที่จะผลักดันให้กลไกทั้งหมดปฏิบัติงานให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็น การศึกษาถึงความสามารถขององค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติอันประกอบไปด้วย บุคลากร ทรัพยากร ขวัญและกำลังใจ การประสานความร่วมมือระหว่างองค์การ ตลอดจนการประเมินผลสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ และสอดคล้องกับงานวิจัยของจางรุ้ง (2556 : 131-144) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์การนำนโยบายการบริหารจัดการพื้นที่สีเขียวไปปฏิบัติในเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการพื้นที่สีเขียวไปปฏิบัติ พบว่า มีความพร้อมของบุคลากรภายในหน่วยงาน มีความมุ่งมั่นต่อการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความทุ่มเท เสียสละเพื่อขับเคลื่อนนโยบายพื้นที่สีเขียวให้บรรลุเป้าหมายเป็นไปตามความต้องการของประชาชน

1.3 ด้านความพร้อมด้านทรัพยากร โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากอำเภอบ้านแหลมมีความพร้อมด้านบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ที่เพียงพอ และมีเทคโนโลยีและข้อมูลสารสนเทศที่ถูกต้อง ชัดเจนในการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ สอดคล้องกับเคอร์ (Kerr, 1976 อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2554: 282) กล่าวไว้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็น

การศึกษาเกี่ยวกับความพร้อมขององค์กรที่จะใช้ทรัพยากรทางการบริหารทั้งหมด เพื่อปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายของนโยบายที่รัฐกำหนดไว้ ซึ่งเป็นการเน้นถึงสมรรถนะหรือความพร้อม ขององค์กรและทรัพยากรในการบริหารที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติทุกด้านไม่ว่าจะเป็นงบประมาณ บุคลากร หรือวัสดุอุปกรณ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของจารุวงศ์ เรืองสุวรรณ (2556 : 131-144) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์การนำนโยบายการบริหารจัดการพื้นที่สีเขียวไปปฏิบัติในเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการพื้นที่สีเขียวไปปฏิบัติ พบว่า ผู้บริหารมีการกำชับดูแลเอาใจใส่ให้การสนับสนุนทรัพยากรการดำเนินการอย่างเหมาะสม

1.4 ด้านความร่วมมือและสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากอำเภอบ้านแหลมได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอกในการให้การสนับสนุนด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ และเทคโนโลยีในการจัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากสื่อมวลชนในการประชาสัมพันธ์นโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว สอดคล้องกับกล้า ทองขาว (2548 : 202-207) เสนอไว้ว่า กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีตัวแปรหลากหลายที่ส่งผลให้นโยบายที่นำไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับ การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น คือ นโยบายจะต้องได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรต่างๆ ความร่วมมือจากประชาชนในรูปแบบต่างๆ ตลอดจนสื่อมวลชนในการช่วยเหลือ สนับสนุนเพื่อให้ทุกฝ่ายเกิดความเข้าใจร่วมกันและร่วมมือกันปฏิบัติตามนโยบายเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุกัลยา โตสินธุ์ (2554 : 76-77) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการพื้นที่สีเขียวแบบมีส่วนร่วมในบริบทการขยายตัวของเมืองในโครงการสวนกลางมหานคร (บางกระเจ้า) อำเภอยะประแดง จังหวัดสมุทรปราการด้วยเทคโนโลยีภูมิสารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า ชุมชนร่วมกันบริหารจัดการพื้นที่สีเขียวของตำบลในรูปของป่าชุมชนเมืองสวนป่าเขตน้อมเกล้า ซึ่งการมีส่วนร่วมเกิดจากทุกภาคส่วนอย่างบูรณาการ ทั้งภาครัฐ ส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน บริษัท ห้างร้าน และสถานศึกษา ได้ร่วมจัดกิจกรรมทั้งระยะสั้นและระยะยาว โดยมีกรมป่าไม้เป็นหน่วยงานสนับสนุนทางด้านเทคนิค วิชาการ และงบประมาณในการบริหารจัดการป่าชุมชน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรณี สวนเพลง, นวนันท์ ศรีสุขใส และปณิชา ต้นสุติชล (2561: 2724-2725) ได้ศึกษาเรื่องศักยภาพการท่องเที่ยวตามรอยโครงการพระราชดำริสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในรัชกาลที่ 9 ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวด้วยโมเดล MPN ประกอบด้วย การส่งเสริมการตลาดออนไลน์ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ โดยเน้นให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายและการสร้างเครือข่ายทางด้านการท่องเที่ยวทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน เพื่อเป็นการยกระดับการท่องเที่ยวในโครงการพระราชดำริ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

2. ความสำเร็จของกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านความพึงพอใจของผู้รับบริการ ด้านความเสมอภาค และด้านความต่อเนื่องของนโยบาย ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการนำนโยบายไปปฏิบัติจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณ และกำลังคนที่มีคุณภาพ ตลอดจนทรัพยากรอื่นๆ นอกจากนี้หลักการตัดสินใจในนโยบายด้านต่างๆ ยังมีจำนวนจุดตัดสินใจมีมากเท่าใด ความล่าช้าในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติย่อมมีมากขึ้น

เท่านั้น และสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ความยากง่ายของปัญหานโยบาย ซึ่งผู้กำหนดนโยบายควรให้ความสำคัญและสนใจก่อนเสนอนโยบายมีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติกันๆ สอดคล้องกับแนวคิดของ วรเดช จันทรศร (2554 : 7) ที่กล่าวว่า การบริหารงานภาครัฐเป็นการบริหารที่อยู่ภายใต้การควบคุมของประชาชน ความสำเร็จหรือความล้มเหลวอยู่ที่ความพึงพอใจของประชาชน ความสำเร็จของการบริหารงานภาครัฐวัดกันที่การให้บริการ (Services) เพราะภารกิจภาครัฐ คือ การให้บริการสาธารณะหรือบริการประชาชน หลักในการบริการประชาชนมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ต้องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นระบบ มีความเสมอภาค มีความเท่าเทียมกัน โปร่งใสเป็นธรรม เชื่อถือได้ ตอบสนองและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ผู้บริการต้องให้บริการด้วยความรวดเร็ว ด้วยความเต็มใจให้เกียรติประชาชน มีเป้าหมายเพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวก ดำเนินการให้ด้วยความรวดเร็ว มีความถูกต้องด้วยความเสมอภาค และเป็นธรรม สำหรับประชาชนส่วนใหญ่ และเป็นไปด้วยความประหยัดทั้งในด้านเวลา ค่าใช้จ่าย เพื่อความพอใจ ประทับใจ มั่นใจจากผู้รับบริการ และสอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลให้ข้อมูลไว้ว่า “ตั้งแต่มีโครงการการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในพื้นที่มีรายได้เพิ่มขึ้น ภาวะมลพิษที่มีในพื้นที่มีสภาพที่ดีขึ้น จึงทำให้ประชาชนเกิดความพึงพอใจและยินดีที่จะให้ความร่วมมือในการทำโครงการนี้” (สัมภาษณ์ 11 พฤศจิกายน 2561)

เมื่อพิจารณาความสำเร็จของกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เป็นรายด้านสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 ด้านความพึงพอใจของผู้รับบริการ โดยรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากอำเภอบ้านแหลมการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวมีความเหมาะสม พื้นที่ที่ใช้ในโครงการจัดการพื้นที่สีเขียวสามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ดีขึ้น อีกทั้งยังสามารถบรรเทาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่มีต่อคนในอำเภอบ้านแหลมได้เป็นอย่างดี จึงทำให้ประชาชนเกิดความพึงพอใจต่อโครงการดังกล่าว สอดคล้องกับ วิลเลียม ดันน์ (William N. Dunn, 1981 : 125-127) กล่าวว่า การวัดความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบาย ขึ้นอยู่กับการตอบสนองความต้องการหรือความพอใจ (satisfaction) การวัดความสำเร็จของนโยบาย บางกรณีพบว่า นโยบายมีประสิทธิภาพ มีประสิทธิผล มีประสิทธิภาพ มีความพอใจ เป็นธรรมแต่ขาดการตอบสนองความต้องการของประชาชนหรือตอบสนองความต้องการของคนบางกลุ่มเท่านั้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรหมภัสสร ชุณหบุญญทิพย์ (2560 : 47-48) ได้ศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในพื้นที่ชุ่มน้ำหนองไขว่หวาน บ้านดอนแดง อำเภอสรีสงคราม จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนท้องถิ่นส่วนใหญ่เห็นว่าการท่องเที่ยวชุมชนก่อให้เกิดประโยชน์เชิงเศรษฐกิจมากที่สุด คือ เกิดรายได้เพิ่มขึ้น รองลงมา คือ ได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น

2.2 ด้านความต่อเนื่องของนโยบาย โดยรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากอำเภอบ้านแหลมมีการกำหนดระยะเวลาและมีการดำเนินการตามนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังมีการติดตามผลการจัดกิจกรรมด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับมิลเลตต์ (Millett, 1954: 397) เสนอว่า เป้าหมายสำคัญของการบริการคือการสร้างความพึงพอใจในการให้บริการแก่ประชาชน โดยมีปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจคือ การให้บริการอย่าง

ต่อเนื่อง (Continuous Service) ซึ่งเป็นการให้บริการอย่างต่อเนื่องเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ และสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์นายกเทศมนตรีให้ข้อมูลไว้ว่า “ด้านความต่อเนื่องของนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลมถือว่ามีความต่อเนื่อง โดยมีการติดตามผลการจัดกิจกรรมต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุง พัฒนากิจกรรมให้สอดคล้องและเหมาะสม เกิดประโยชน์กับพื้นที่มากที่สุด” (สัมภาษณ์ 5 พฤศจิกายน 2561)

2.3 ด้านความเสมอภาค โดยรวมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติมีความครอบคลุมทั่วถึงทุกพื้นที่ในอำเภอบ้านแหลม ไม่เลือกปฏิบัติต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง อีกทั้งยังให้ประชาชนในพื้นที่สามารถตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานได้ สอดคล้องกับวิลเลียม ดันน์ (William N. Dunn, 1981 : 125-127) กล่าวว่า การวัดความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบายขึ้นอยู่กับความเสมอภาคของนโยบาย โอกาสที่จะทำให้ทุกคนได้รับการบริการของรัฐเท่าเทียมกัน ซึ่งเป็นการให้บริการสาธารณะแก่คนส่วนใหญ่ที่เสียเปรียบหรือด้อยโอกาสในสังคม จากการดำเนินนโยบายต้องคำนึงถึงการจัดสรรผลประโยชน์หรือการให้บริการต่างๆ อย่างเสมอภาคและเป็นธรรม และสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์นายกเทศมนตรีให้ข้อมูลไว้ว่า “กระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ถือว่ามีการปฏิบัติอย่างครอบคลุมทั่วถึงในพื้นที่และไม่เลือกปฏิบัติต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือเฉพาะพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง ทั้งนี้เพื่อให้การจัดการพื้นที่สีเขียวในอำเภอบ้านแหลมประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้” (สัมภาษณ์ 4 พฤศจิกายน 2561)

3. รูปแบบที่เหมาะสมในการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี คือ อำเภอบ้านแหลมควรให้ประชาชนรับรู้ถึงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และประโยชน์ที่จะได้รับการจัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อกระตุ้นให้เข้ามามีส่วนร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล รัฐวิสาหกิจ และบริษัทเอกชนในการจัดการพื้นที่สีเขียวให้สอดคล้องกับสภาพพื้นที่ จัดกิจกรรมที่เผยแพร่วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตชุมชน เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยว โดยเน้นที่ความสะอาดของพื้นที่ การต้อนรับที่ดี และความปลอดภัย เพื่อให้อำเภอบ้านแหลมเป็นเมืองท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักและเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สร้างรายได้กับอำเภอไปอีกยาวนาน ทั้งนี้เนื่องจากวิถีชีวิตของคนในชุมชนมีความใกล้ชิดกับธรรมชาติ ต่อมาเมื่อเมืองได้มีการพัฒนาและขยายตัวมากขึ้นเนื่องจากการเพิ่มขึ้นของประชากรและการเติบโตทางเศรษฐกิจ ทำให้มีการบุกรุกที่ดินเข้ามาในเขตพื้นที่สีเขียว ส่งผลให้เกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม มลพิษทางอากาศ อุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้น มีผลต่อคุณภาพชีวิตและสุขภาพของคนในชุมชน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเพิ่มพื้นที่สีเขียว ซึ่งพื้นที่สีเขียวที่มีต้นไม้ยังช่วยปรับปรุงระบบนิเวศและบรรเทาปัญหาสิ่งแวดล้อมได้อีกด้วย สอดคล้องกับแผนการพัฒนาพื้นที่สีเขียวไว้ในแผนพัฒนาระดับประเทศและในระดับท้องถิ่นหลายครั้งด้วยกัน ได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) เพิ่มเติมแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10, 11, 12 นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (พ.ศ. 2540-2559) แผนพัฒนากรุงเทพมหานครฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2545-2549) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการพัฒนาพื้นที่สีเขียวในเขตเมืองเพื่อช่วยลดมลพิษ ทางอากาศ สร้างสมดุลของสภาพแวดล้อม เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของชุมชนเมืองเพิ่มมากขึ้น ปัจจุบันทุกเทศบาลได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาพื้นที่สีเขียว เนื่องจากเป็นภารกิจหนึ่งของเทศบาลที่ได้มีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 นอกจากนั้นการพัฒนาพื้นที่สีเขียวในชุมชนยังถือเป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถบ่งบอกถึงคุณภาพชีวิตของประชาชน ในชุมชน ซึ่งเป็นลักษณะข้อหนึ่งของเมืองน่าอยู่ (Health Cities) ตามข้อกำหนดขององค์การอนามัยโลก (World Health Organization) สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์นายกองค์การบริหารส่วนตำบลให้ข้อมูลไว้ว่า “ผู้นำชุมชนจะดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง โดยการรณรงค์ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยวในอำเภอบ้านแหลมให้มากขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้อำเภอบ้านแหลมเป็นเมืองสะอาดและน่าอยู่ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวให้มากขึ้น อีกทั้งจะขยายโครงสร้างของโครงการให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ ในแต่ละตำบลและมีความชัดเจนมากกว่าเดิม” (สัมภาษณ์ 7 พฤศจิกายน 2561) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลชนก รักชาวศ์ และวิมล หอมยิ่ง (2560: 205) ได้ศึกษาเรื่องประสิทธิผลของโครงการฝึกอบรมด้านการ อนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมอุทยานสิ่งแวดล้อมนานาชาติสิรินธร อำเภอลำลูกเกด จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิผลของโครงการฝึกอบรมด้านการอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม อุทยานสิ่งแวดล้อมนานาชาติ สิรินธร โดยรวมพบว่า อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาประสิทธิผลแต่ละด้านพบว่า ประสิทธิภาพด้านความรู้ความ เข้าใจ อยู่ในระดับมากที่สุด ประสิทธิภาพด้านความสามารถในการนำไปปฏิบัติจริง อยู่ระดับมาก ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการนำไปใช้

1.1 อำเภอบ้านแหลมควรจะกำหนดนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวให้ชัดเจนมากกว่าที่เป็นอยู่ เพื่อให้ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติเข้าใจในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ และมีแนว ทางการส่งเสริมที่เป็นรูปธรรม มีความเป็นไปได้ และมีมาตรการเอจริงกับการจัดการพื้นที่สีเขียว

1.2 อำเภอบ้านแหลมควรมีการดำเนินการจัดการพื้นที่สีเขียวต่อไปอย่างต่อเนื่อง โดยการจัดทำ แผนการจัดการพื้นที่สีเขียวอย่างชัดเจน กำหนดแนวทางการดูแลรักษา การติดตามประเมินผลกิจกรรม หรือ โครงการที่สนับสนุนให้เยาวชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการดำเนินการ เพื่อให้การจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติได้อย่างยั่งยืน

1.3 อำเภอบ้านแหลมควรมีการสนับสนุนงบประมาณด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ เพื่อให้การดำเนินโครงการเป็นไปอย่างต่อเนื่องและเกิดผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

1.4 อำเภอบ้านแหลมควรจัดให้ประชาชน ภาคเอกชน บุคลากรจากหน่วยงานภาครัฐต่างๆ มีส่วนร่วมในการจัดการและดูแลโครงการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความร่วมมือ ตั้งแต่เริ่มโครงการและสามารถปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมเพื่อสนองความต้องการของทุกภาคส่วน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาความพึงพอใจของประชาชนในพื้นที่ต่อการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เพื่อใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการพื้นที่สีเขียวให้ตอบสนองความต้องการของประชาชน

2.2 ควรมีการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เพื่อจะได้ทราบข้อมูลที่เด่นชัดมากขึ้น และนำข้อมูลมาปรับปรุงกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไป

2.3 ควรมีการศึกษากระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในอำเภออื่นๆ ของจังหวัดเพชรบุรี เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลาย และครอบคลุมมากที่สุด

References

- Chandarasorn, V. (2011). Theory of Policy Implementation. Bangkok: Prikwarn Graphic, Co., Ltd.
- Chunhaboonyatip, P. (2017). k̄anthōṅthīeo chumchon kap k̄ānmī s̄uānrūām nai k̄ān'anurak singwætloṃ phūnthī chum namnōṅ chai wān bān doṅ dāēṅ 'āmphoe sī songkhram ṡhangwat'nakhoṅ phanom [Community Tourism and Environmental Conservation Participation in Nong Chaiwan Wetland Dondeng Village, Srisongkhram District, Nakhon Phanom Province]. Journal of International and Thai Tourism, 13(2): 47-62.
- Khongouan, W., and Sitachit, P. (2010). k̄ānṡhatk̄ān phūnthī s̄ikhīeo nai sathābān k̄ānsuksā tām phāēn patibatk̄ān choēṅ nayobāi dān k̄ānṡhatk̄ān phūnthī s̄ikhīeo chumchon m̄uāṅ yāṅ yangyūn [Green area management in educational institutions in accordance with the policy implementation plan for sustainable urban green space management]. Academic journal, Faculty of Architecture, Chulalongkorn University, 59: 141-150.
- Laohavichien, U. (2007). Public Administration: characteristics and dimensions. 20th ed. Samatum Publication House Co., Ltd..
- Patimeta, P. (2010). k̄ānsuksā khwāmsamphan rawāṅ laksana phūnthī s̄ikhīeo nai khēt chumchon m̄uāṅ læ patchai thī mī phon tō phāwa lōk rōṅ kōrānī suksā phūnthī khēt pathum wan [A Study on Relationship between Urban Green Space and Global Warming Factors: A Case Study of Pathumwan District]. City & Environment, 1(2009-2010): 67-83.
- Ruangsuwan, J. (2013). phon samrit k̄ānnam nayobāi k̄ānbōrihān ṡhatk̄ān phūnthī s̄ikhīeo pai patibat nai khēt bāṅ kapi Krung Thēp Mahā Nakhoṅ [The Administration Policy on Environment of the Green Area in Bangkapi District Bangkok]. RMUTT Global Business and Economics Review, 8(1): 131-144.
- Rugsawong, K. and Homying, W. (2017). prasitthiphon khōṅ khroṅkān fuk 'ōprom dān k̄ān'anurak phalangnān læ singwætloṃ 'utthayān singwætloṃ nānā chatsirinthon 'āmphoe cha 'am ṡhangwat phet burī [Effectiveness of training programs to energy and environment conservation, the Sirindhorn International Environmental Park Chalam, Phetchaburi province]. Veridian E-Journal Silpakorn University, Humanities, Social Sciences and arts, 10(2): 205-219.

- Sapnavin, S. (2014). Implementation of the Green Area Management Policy for the Cha-am Municipality Phetchaburi Province. Phetchaburi: Faculty of Humanities and Social Sciences, Phetchaburi Rajabhat University.
- Srisaart, B. (2010). Preliminary Research. Bangkok: Suweeriyasan Co.,LTD.
- Suanpang, P., Srisuksai, N., and Tansutichon, P. (2018). sakkayaphāp kānthōṅgthīeo tām rōj khrōṅkān phraratchadamri somdetphranāṅgchaosiriki phrabōṅomrāchinināt nai ratchakan thī kao [Potential of tourism in royal project Her Majesty Queen Sirikit in RamalX]. Veridian E-Journal Silpakorn University, Humanities, Social Sciences and arts, 11(3): 10(2): 2724-2739.
- Thamrongthanyawong, S. (2007). Public policy: concepts, analysis and processes. Bangkok: Graduate School of Public Administration, National Institute of Development Administration.
- Thongkow, K. (2005). Public Policy and Planning. Teaching materials for management science course (Unit 5). Nonthaburi: The Office of the University Press Sukhothaimatirat Open University.
- Tosin, S. (2011). kānbōrīhān chatkān phūnthī sikhīeo bāep mī sūan rūam nai bōribot kān khayāi tua khōṅ mūang nai khrōṅkān sūan klāng mahā nakhōn (bāng krachao) ‘amphoe phra pradāng chāngwat samut prākān dūai theknōlōyī phūm sārasonthet [Participatory Green Area Administration and Management in the Context of Urbanization in Suan Khlung MahaNakorn Project of Samutprakan Province by Using Geographic Information System (GIS)]. Independent study, Master of Science in Environmental Management, National Institute of Development Administration.
- Yamagup, K. (2008). nayōbāi mūang tō kān plānplāng saphāp phūmī‘ākāt khōṅ lōk : suksā chapḥō kōrānī kānnam nayōbāi singwætloṃ khōṅ Krung Thēp Mahā Nakhōn pai patibat [Urban policy on global climate change: A case study of environment policy and its implementation of Bangkok Metropolitan Authority (BMA)]. Thesis for master of arts program in sociology department, Chulalongkorn University.

- Wikipedia, Saranukrom seri. (2018). Ban Lam District, Phetchaburi Province. Retrieved December 18, 2017 from <https://th.wikipedia.org/wiki/>
- Yavaprabhas, S. (2009). Public policy. 8th ed. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Dunn, William N. (1981). Public Policy Analysis. N.J.: Prentice-Hall.
- Edwards, George C. (1980). Implementing Public Policy. Washington, D.C. : Congressional Quarterly Press.
- Friedlander, F., & Pickle, H. (1968). Components of effectiveness in small organizations. Administrative Science Quarterly, 13, 289-304.
- Katz, D., & Kahn, R.L. (1978). The Social Psychology of Organization. 2nd ed. New York: John Wiley & Sons.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3), pp: 607-610.
- Millett, J. D. (1954). Management in the Public Service. New York: McGraw-Hillbook.
- Pressman, Jaffrey L. and Wildavsky, Aaron B. (1973). Implementation. 2nd ed. Sanfranciso : University of California Press.
- Sorg, J. D. (1983, February). A typology of implementation behaviors of street-level bureaucrats. Policy Studies Review, 2(3), 391-406.
- Van Horn, Carl E, and Van Meter, Donal S. (1975). The Policy Implementation Process : A Conceptual Framework. Administration & Society, 6: 445-488